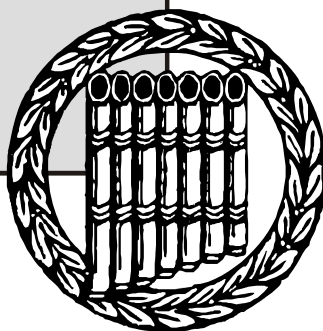

KMENOVÉ NOVINY OS

Občasník kmene dospělých

3

září
2002

ročník 6

*

JEDNOU SKAUTEM - NAVŽDY SKAUTEM

Povodeň 26. června 1824 - detail rytiny od neznámého autora podle knihy J. Čáky Zmizelá Vltava

OBSAH: Kmenové zprávy ▪ Zápisy NOS ▪ Ze skautského světa. **Z klubů:** ▪ Setkání v Kouřimi
▪ Skauting v Kolíně ▪ Ve Sluneční zátocce ▪ Strakoničtí OS ▪ Ledečtí OS ▪ Dívčí OS v Pardubicích
▪ Hradečtí OS ▪ Vzpomínání ▪ Liberečtí OS. **Pro zamyšlení:** ▪ 90 let skautingu ▪ Velká voda
▪ Záplavy ▪ L. Rusek: Jak přežít. ▪ Ze starých kronik ▪ Zpěvem k srdci. **Různé:** Vzpomínka
▪ Výstava v Třeběchovicích. **Resumé Přílohy:** ▪ Výroční zasedání Svojsíkova oddílu ▪ Výbor ze
sborníku LŠ kmene OS Miletín.

KMENOVÉ ZPRÁVY

Výběr nejdůležitějších zestručněných zpráv, plné znění v zápisech náčelnictva

Zápis 12. zasedání náčelnictva OS (UNOS) v Miletíně 22. až 23. 8. 2002

Přítomní: ses. Adérová, bratři Chládek, Jech, Kolečkář, Mil. Moravec, Novotný, Slavíček, Žáček. Hosté: Jaroslav Loebel (vůdce rady OS Slovenského skautingu), br. Jar. Mašek (příprava Železné Rudy), V. Ludvík (LŠ OS).

1. den jednání (vybrané body z navrženého programu)

Zahájení

Úvodem br. náčelník uvítal br. Jaroslava Loebela - Allaha ze Slovenska, který je vedením Slovenského skautingu pověřen obnovou slovenského kmene OS br. Loebel se zúčastnil aktivně celého jednání UNOS a v jeho průběhu seznámil přítomné se současným stavem OS na Slovensku.

Br. Loebel: V současné době je na Slovensku evidováno 26 oldskautských klubů s cca 240 členy. Výsledkem návštěvy br. Loebela je dohoda o další úzké spolupráci, směřující k rozvoji oldskautingu obou našich zemí.

Náčelník OS br. Slavíček otevřel rozpravu o povodni.

Místonáčelník br. Chládek přednesl souhrnné hodnocení Kmenové porady v Havlíčkově Brodě 26.-28. 4. 2002.

Kmenová porada v Havl. Brodě byla organizačně, programově i obsahově dobře připravena a zajištěna.

NOS vyslovilo poděkování všem organizátorům a pořadatelům KP za její bezchybný a inspirativní průběh včetně doprovodného programu.

Příprava zasedání NOS 11. - 13. 10. 2002.

Zasedání proběhne v Ústí n.L.- garantuje krajský zpravodaj OS br. Janata.

Informace o LŠOS - br. Ludvík. Vůdce 4. LŠOS br. Ludvík informoval o zdárném průběhu LŠ, která bude končit víkendem 25.-28. 10. 2002. Dále podal zprávu o přípravě instruktorské školy OS. Projekt 1. ILŠ OS byl předán na VRJ.

Usnesení 12/1 NOS rozhodlo uspořádat 1. ročník instruktorské lesní školy OS s hlavním během v zimním období 2003 (únor-březen). Přijato: 7:0:0

Náčelnictvo OS bere na vědomí rozhodnutí náčelníka OS, kterým je br. Ludvík jmenován vůdcem 1. ILŠOS.

Zápisy z jednání NOS

Byl projednán základní postup při zpracování a jeho distribuci členům NOS.

Usnesení 12/2 UNOS schvaluje zjednodušený postup zpracování a vydávání zápisů ze zasedání NOS, resp. UNOS. Přijato: 7:0:0

Bratři Zdeněk Beránek a Jiří Kalenda (příp. jejich zástupci) zhotoví z každého jednání náčelnictva kmene OS vždy na místě pracovní verzi zápisu a předají všem účastníkům jednání. Bratr náčelník v době bezprostředně následující rozešle ověřený definitivní zápis.

2. den jednání (Schválení plánovaného programu jednání)

Úvodem bylo zamyšlení br. Jecha o problémech, souvisejících se současnou katastrofální povodní. (viz příloha).

NOS projednalo výzvu, směřovanou kmeni OS i celému hnutí zaměřenou na pomoc při odstraňování jejích následků. (viz příloha)

Jmenování zpravodaje NOS pro vzdělávání

Br. Kubát - Sira požádal náčelnictvo z důvodů zdravotních a rodinných (úmrť syna) o uvolnění z funkce zpravodaje NOS pro vzdělávání. Do funkce byl řádně zvolen na 5. Kmenovém sněmu OS v Kroměříži (duben 2001). Při telefonické konzultaci s br. náčelníkem 28. 5. t. r. vyslovil souhlas se jmenováním jiné osoby do funkce zpravodaje NOS pro vzdělávání. Br. Kubát zůstává dále řádným členem NOS jako delegát Svojsíkova oddílu a zůstává členem odboru NOS pro vzdělávání.

Usnesení 12/3 NOS uvolňuje br. Kubáta - Sira na jeho vlastní žádost z funkce zpravodaje NOS pro vzdělávání a jmenuje br. Petra Novotného - Sokola řádným členem NOS, resp. zpravodajem NOS pro vzdělávání s platností od 22. 8. 2002. Přijato: 6:0:1

Zprávy členů NOS

Zahraniční zpravodaj br. Jech podal první informaci o 23. světové konferenci ISGF v červnu t.r. ve Vancouveru (Kanada). NOS bylo seznámeno s výsledkem voleb do světového komitétu ISGF. Br. Jech dosud neobdržel konferencí přijaté znění novely Konstituce ISGF.

Zpravodaj pro vzdělávání br. Novotný podal zprávu o formování odboru NOS pro vzdělávání a přípravě regionálních center vzdělávání.

Tiskový zpravodaj br. Žáček Příspěvky klubů a středisek pro Almanach OS 03 jsou velmi rozdílné kvality. Mnohé příspěvky jsou proto nepoužitelné. Nejvhodnější jsou tzv. autorské příspěvky. Ve vzniklé situaci bude nejvhodnější obnovit vydávání stručnějších ročenek jako přílohy k některému číslu Kmenových novin. Tento způsob by nevyžadoval další finanční prostředky a vystačil by s rozpočtem Kmenových novin. Výtisky vyžádané nad počet Kmenových novin by si museli uhradit sami odběratelé.

Rozsah příspěvků do Kmenových novin je podstatně menší, než je běžné, asi z důvodů záplav. Obsah bude proto doplněn pravděpodobně přílohami o LŠ OS a povodních.

Zpravodaj pro legislativu br. Kolečkář

V důsledku předpokládaného přijetí nových Stanov Junáka pověřil 5. kmenový sněm OS Kmenovou poradu 2002 projednáním a schválením velké novely Statutu kmene OS. Nové Stanovy Junáka byly schváleny ministerstvem vnitřní ČR 22. února 2002. Proto byla práce na novele Statutu kmene OS zahájena proti původnímu předpokladu opožděně, v březnu t.r.

Usnesení 12/4 NOS přijalo časový program zpracování velké novely Statutu kmene OS, navazující na novelu Pracovního řádu NOS. Novela Pracovního řádu bude dokončena do ledna 2003, novela Statutu kmene OS bude předložena 6. kmen. sněmu OS v dubnu 2004. Přijato 7:0:0

Usnesení 12/5 NOS schvaluje zadání novely Pracovního řádu NOS a novely Statutu kmene OS. Přijato: 7:0:0

Br. Kolečkář podal zprávu o stavu projednání dodatku statutu kmene OS, přijatém na 5. kmenovém sněmu OS - bude předložen ke 2. čtení na zasedání NJ v září 2002.

Různé

NOS projednalo možnost získání busty ABS od akad. sochaře Zdenka Koláře ze Zlína. NOS považuje za vhodné seznámit s touto možností Pražskou radu Junáka - Svojsíkova oblast.

NOS projednal zprávu br. Maška o přípravě a zajištění mezinárodního semináře o vícegeneračním a rodinném skautingu v Železné Rudě „Šumava 2002“ ve dnech 3.-6. 10. 2002. Pořadatelem semináře je NOS.

Náčelnictvo kmene OS k povodni 2002

Náčelnictvo OS vysoce hodnotí obětavost a osobní nasazení všech členů Junáka, kteří v současné krizové situaci projeví svou připravenost k osobní službě a další pomoci lidem, postiženým katastrofální povodní.

Přehled forem dosavadní aktivní pomoci v jednotlivých krajích a regionech.

1. Sběrka nejnaléhavějších potřeb nutných pro přežití v postižených oblastech:
 - a) pitná voda, potravinové konzervy, PB vařiče apod.,
 - b) prostředky osobní hygieny (mýdlo, kartáčky na zuby, pasta, ručníky apod.),
 - c) čisté prádlo, oblečení, přikrývky a povlečení.
2. Sběrka prostředků pro likvidaci následků povodně:
 - a) pracovní nářadí a pomůcky pro odstraňování bahna, naplavenin a suti,
 - b) mobilní vysoušecí a čerpací zařízení,
 - c) čisticí a desinfekční prostředky (kbelíky, košťata, kartáče, hadry, pytle na odpady apod.).
3. Přímá pracovní pomoc při odstraňování následků povodně:
Individuální či skupinová, soustředěná na nejbližší okolí v postiženém regionu. Je zaměřena na konkrétní subjekty, objekty či prostor, nebo je nabídnuta koordinačním štábům v místě, kraji nebo ústředí Junáka k dalšímu směřování.
4. Přímá osobní pomoc postiženým jedincům, rodinám a skupinám, zvláště pak psychologická, pracovní a technická pomoc seniorům.
5. Nabídka krátkodobého náhradního ubytování, zvláště pak dětí a seniorů.
6. Finanční sbírka směřovaná k účelovým fondům, kontům zřízeným na podporu poškozeným. Mnohde sbírky zajišťují organizační jednotky Junáka za účasti politických správních orgánů, které protokolárně výsledky sbírek přebírají.

Tyto aktivity jsou organizovány jednak celostátními charitativními institucemi např. Červeným křížem, Charitou apod., ale jsou také realizovány přímo prostřednictvím konkrétních obecních úřadů v postižených oblastech. Prostřednictvím institucí skautští činovníci inspirují a organizují naši pomoc ve svém regionu. Ukázalo se jako žádoucí pokračovat i nadále v dosavadní iniciativě s přihlédnutím k současným aktuálním potřebám situace v terénu.

Pro naše hnutí je žádoucí, aby zůstala uchována informace o naší účasti a pomoci při odstraňování povodně. Náčelnictvo OS proto prosí všechny účastníky popovodňové aktivity o písemné zprávy, výstřižky, fotografie, video záběry a další doklady, které naši účast při odstraňování následku povodně dokumentují.

V Ý Z V A

ke všem zpravodajům kmene OS i jeho členům:

Pokračujte všemi dostupnými a možnými prostředky i formami v přímé pomoci postiženým osobám, rodinám a skupinám při likvidaci následků povodně;

Organizujte zachycení paměti o účasti členů Junáka při odstraňování následků povodně písemnou formou, shromažďujte výstřižky, fotografie, video záběry a další doklady.

Kmen OS je připraven tyto dokumenty archivovat a po dohodě s autory dále publikovat mezi členy Junáka, v mezinárodním skautském hnutí i v širší veřejnosti

Náčelnictvo kmene OS

Miletín 23. 8. 2002

Kontaktní adresa: Ivo Slavíček, Křižíkova 8, 360 01 Karlovy Vary - tel.: 017 322 53 44

E-mail: i.slavicek@tiscsl.cz

ZE SKAUTSKÉHO

světa

Zprávy a informace ze zahraničí

Článek z World gazette Mondiale č. 2/2002

Spojenému úsilí vděčíme za účinné akce určené ke vzájemné komunikaci.

Chceme-li udržovat dobré vztahy mezi hnutími skautů a skautek, potřebujeme účinné propagační akce (PR) a intenzivní komunikaci.

Komunikace pomáhá vytvářet lepší pochopení. Napomáhá vzájemnému poznávání. Podporuje rozšiřování povědomí o ISGF a organizaci hnutí dospělých všude ve světě. Jediné, co je třeba, je prezentovat se, ať již ústně nebo písemně.

Díky komunikaci jsme dnes lépe informováni než kdysi: pomocí internetu, v médiích, a hlavně díky osobním kontaktům a vztahům.

Nikdo nemůže popřít, že naše hnutí žije díky regionálním setkáním a konferencím, které nám umožňují další rozvoj a výměnu podnětů.

Chceme-li být v naší komunikaci tvořiví, potřebujeme se zamýšlet nad samotnými metodami vzájemného styku.

Metody ústního podání jsou:

- rozhovory, telefonování
- setkání, konference.

Metody písemného podání jsou:

- oběžníky, zprávy, přehledy
- letáky, vývěsky, internetové zprávy.

Hlavním cílem je: zprávy se musí číst!

Hlavní metody vizuálního podání jsou:

diapozitivy, fólie pro zpětný projektor, filmy, videozáznamy.

Co jsou naše hlavní prostředky PR v rámci ISGF?

Vydávání tiskovin, oběžníky, jednotlivé dopisy, náš časopis *WgM*; tyto prostředky

jsou nutné, chceme-li udržovat spojení a pěstovat vzájemné pochopení.

Náš leták*) k vyvěšování byl vytvořen na základě následující kritérií:

- přijatelná velikost
- barevné provedení, které by bylo v různých jazycích
- více symbolů než slov
- naše logo, cíle a činnosti
- doplnění adresou.

Bylo třeba provést letáky v jiných než oficiálních jazycích (francouzském a anglickém), v tuto chvíli jsme jej pro začátek zajistili v němčině, arabštině, španělštině a italštině.

Máme také jiné prostředky. Na konferenci ve Vancouveru bude možnost o to více hovořit.

Jedna věc je jistá. **Chceme-li být vidět, musí se o nás vědět.**

- Náš leták, který ISGF prezentuje, je důležitým článkem propagace ISGF.
- Náš časopis *WgM* je tím prostředkem, který naše členy propojuje a pomáhá jim cítit se jako členové ISGF, zvláště pokud jim brání vzdálenost, aby se scházeli osobně.

▪ Náš leták by měl propagovat naše činnosti, cíle právě díky jeho barevnosti a provedení v různých jazycích.

Aby bylo vidět, že jsme členy ISGF, mohou nám pomoci i další prostředky (šátky, kravaty, odznaky, brože, čepice, vlajky...).

Vítané budou nové nápady a návrhy, se kterými řada z vás přijde během konference. Dejme se do soutěže a navzájem to berme jako radostnou záležitost pro největší výzvu, která před námi stojí, totiž aby k našemu 50. výročí skautů a skautek v bylo naší organizaci pro dospělé ještě více...

Dominique Staub, zodp. za PR v ISGF

*) leták je v němčině k dispozici u mezinárodního zpravodaje NOS br. V. Jecha-Kamzíka, který článek také přeložil (se zkrácením v závěru)

OHLASY Z VANCOUVERU

Uvádíme ve výtahu věcnou část zprávy, kterou zpracovala zahraniční zpravodajka Lichtenštejnské gildy ses. Hedy Sprecher-Erne jako první odezvu.

*„Jednou skautem, navždy skautem“
Světová konference Skautských gild ve
Vancouveru*

„Jednou skautem, navždy skautem“ – toto přesvědčení jistě v roce 1953 měli ti dospělí skauti, kteří založili Světovou organizaci oldskautských gild. Již tehdy při tom byla účastna naše země.

(Lichtenštejnsko - pozn. překl.).

Od 9. do 15. června se na Univerzitě Britské Kolumbie ve Vancouveru konala 23. světová konference ISGF. Asi 500 účastníků ze 40 zemí zastupovalo 100 000 členů ISGF. Vlivem problémů s vízy neměly některé země zastoupení.

V sobotu navečer začala konference pozoruhodnou zahajovací slavností. Svými pozdravy shromáždění oslovili Gordon Campbell, premiér Britské Kolumbie (ve skautském kroji), Peter Müliken, člen parlamentu, náčelník kanadské Gildy OS Bill Bennet a další osobnosti.

Pochod, při kterém se přinášely vlajky všech zúčastněných a zastoupených národů, doprovázela dudácká kapela.

Nové členské státy

Na počátku pracovních zasedání byly za nové členské státy přijaty: Benin, Chile, Estonsko, Kuvajt, Litevsko, Mexiko, Nigérie, Saudská Arábie, Slovinsko a Uganda. Jejich vlajky byly obřadně doplněny do vlajkoslávy. Poměrně dobře probíhaly projevy, zprávy o činnosti, referáty, finanční zpráva, finanční plán, změny Statutu, volby a plánování budoucnosti.

Noví činovníci

Za nové členy Světového výboru byli zvoleni: Ben Moussa z Maroka,

L. Doelman z Holandska, M.N.Gharbi z Tuniska, M.Levi z Francie, S.J.Laiwani z Indie a B.Walstad z Norska. Helen Barker z Velké Británie bude v příštích třech letech zastávat úřad presidentky.

Mary Lyn Myers a Stein Loewold podali velmi zajímavé podněty z pohledu jejich mezinárodních aktivity. Národní presidenti, zahraniční zpravodajové, vedoucí sběru známek, zpravodajové pro výchovu a redaktoři měli zvláštní informační a diskusní setkání nazvané „Udržujme živého skautského ducha“. K tomuto tématu měl Bernie Lutes, člen Výboru národních guvernérů, pěkný vstupní referát k semináři. Účastníci konference vypracovali ve 35 pracovních skupinách návrhy pro další strategii ve vztahu k podpoře cílů a zásad skautského hnutí, podpory Světové skautské organizace, možností jednotlivých členů a gild, růstu a udržování skautského ducha.

V den, věnovaný výpravám, bylo možné si prohlédnout krásné město Vancouver anebo jeho blízké i vzdálené okolí. Ostrov Vancouver se ukázal jako velice přitažlivý a zajímavý.

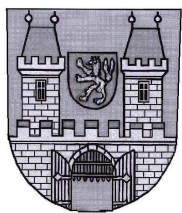
Každý den konference byl zahájen modlitbou různých náboženství. Některé země informovaly o svých specifických sociálních a společenských aktivitách projektů pro děti na ulici, školení, podpory pomoci sobě, pomoci postiženým všeho druhu, podpory skautských činností. V otevřených zasedáních byly probírány otázky, přání a podněty pro světový výbor, Austrálie, Norsko a Maďarsko se ucházely o zorganizování další světové konference. Norové měli dobrou přípravu a podali velice konkrétní informace. Proto padla volba na tuto kandidaturu: Lillehammer, Norsko, 19.-25. 6. 2004.

Vybral a přeložil: Vladislav Jech - Kamzík

Z KLUBŮ

SETKÁNÍ SKAUTSKÝCH GENERACÍ

u Kouřimi

V sobotu 25. května se konalo ve skautských klubovnách v Kouřimi setkání skautů a skautek dříve narozených, v pořadí již čtvrté. Před několika lety přišlo několik bývalých kouřimských skautů za vůdcem střediska a klubu OS bratrem Karlem Čihákem, že by se rádi dozvěděli i něco ze skautské historie v Kouřimi. To dalo podnět k akci, která se již stala tradicí a každoročně jsou sem zváni všichni, kteří před půl stoletím zde skautovali; dle seznamu je to 39 mužů a žen.

1 letos bylo vše dobře připraveno, svojí pomocí a účastí přispěli mladí i staří skauti a skautky střediska. Za krásného počasí postupně přicházeli další a další bývalí členové. Ti, kteří zde již byli posledně, se vítali, jakoby zde již byli doma, ti, kteří přijeli poprvé, byli velmi dojatí. Hned zazněly staré skautské přezdívký a rozprávky nebylo konce. Po občerstvení ve velké klubovně bratr Čihák slavnostně zahájil shromáždění, uvítal všechny staré „oldy“ a v krátkosti je seznámil s činností kouřimského střediska. Tak se všichni dozvěděli o úpravách sociálního zařízení u kluboven, o úpravách tábořiště v Kačerově, o plánované skautské výměně se skauty z Trenčína a o činnostech Kouřimáků. Bratr Míla Opatrný, poslední vůdce kouřimských skautů před půl stoletím, vzpomněl těžkých začátků po druhé světové válce, další staří pamětníci, mnozí dosud ve funkcích, vzpomínali na časy, prožité ve skautských oddílech.

Program setkání byl zpestřen dívčí skautskou kapelou, která sklídila uznání hudebním přednesem i vytrvalostí. Přítomní si s chutí zazpívali a osvěžili si

staré texty písní. K prohlížení byla stará alba, kroniky a různé suvenýry z mládí, vyprávělo se a vzpomínalo. Všichni pak podepsali pamětní list, který byl zaslán všem těm, kteří se nemohli pro nemoc zúčastnit. Při rozchodu si všichni slíbili, že, pokud to zdraví dovolí, na příštím srazu se opět v Kouřimi setkají. *Kope a Miki*

Prezentace skautingu u Kolíně

Skauti v Kolíně se málo předvádějí na veřejnosti, žijí si ve svých klubovnách nebo pořádají své akce v odlehlejších částech města nebo mimo ně, v krojích je lze spatřit velmi zřídka. Častěji to jsou oldskauti, kteří se účastní různých oslav, vzpomínek nebo kulturních akcí v krojích.

Navrhl jsem tedy vedení kolínských středisek (MěR) zopakování hry „Za památkami města Kolína“, která byla provedena v roce 1994, byla tehdy dobře připravena bratrem Mokasínem, byla dobře zorganizována a měla úspěch u skautů i kolínské veřejnosti. Nové organizační zpracování, vedení hry a instruktáž účastníků slíbili zajistit kolínští oldskauti. Uspořádání hry bylo MěR přijato a přislíbena veškerá pomoc. Termín provedení hry byl stanoven na 1. červen 2002, na Den dětí.

Cílem hry bylo seznámit veřejnost s existencí a činností skautů a skautek, s předvedením ukázněného chování skautů, seznámit soutěžící s vybranými kolínskými pamětihodnostmi a procvičit účastníky hry v některých skautských dovednostech.

Hra začala zatroubením skautského signálu na kolínském náměstí a signalizací morse první zprávy praporky. Pak každá hlídka dostala svůj první úkol, k němuž byla přiložena mapka Kolína a šifrovací tabulka. Během hry se 8 hlídek pohybovalo po trase 8 stanovišť, na kterých řešily zašifrovaný

úkol, který obdržely na předcházejícím stanovišti. Cirkulace byla řízena tak, aby hlídky procházely stanovišti každá jiným pořadím, aby se nehromadily. Každé stanoviště si musela hlídka vyhledat na mapce podle písemného sdělení v každém úkolu. Na stanovištích bylo např. třeba vyhledat na náměstí dům se sochami a určit, co představují, u muzea, co představuje medailon na budově, co je napsáno na pamětní desce domu, kde pracoval a zemřel F. Kmoch, rok postavení pomníku M. J. Husa, letopočty básníka Karla Legera z busty na jeho domě, jméno autora pomníku bojovníků z 1. světové války, data narození básníka J.S. Machara z desky na jeho rodném domě, zjistit z desky na sokolovně, kolik sokolských činovníků položilo život ve 2. světové válce.

Na každém stanovišti instruktor zhodnotil bodově splnění úkolu a chování hlídky. Poslední úkol přivedl každou hlídku zpět do klubovny, kdy byla hra vyhodnocena a vyhlášeny vítězné hlídky. Ve hře nebyl rozhodujícím čas, ale plnění úkolů a vystupování členů.

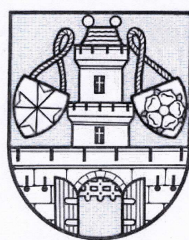
Každé ze 4 kolínských středisek postavilo 2 hlídky, chlapecké, dívčí i smíšené, 4-6 členné, dobře krojované ve věku 9-15 let. Za krásného počasí v dopoledních hodinách se hra dětem líbila a splnila svůj propagační účel. Při průzkumu naši reportérky prováděném během hry se prokázalo, že téměř všichni dotazovaní obyvatelé nic nevědí o skautingu, jeho metodách a cílech. Jeví se tedy jako velmi potřebné podobné akce na veřejnosti provádět čistěji a více se ukazovat a předvádět. Zde musí oldi opět vypomoci.

Hru je možno upravit na podmínky i jiných míst, případně rozšířit počet stanovišť, členů hlídek a podobné. V případě zájmu můžeme poskytnout organizační strukturu hry, pomoc a radu pro realizaci.

M. Strnad - Miki

Z KLUBU STRAKONICE

Čas přátelských setkání

(Červen) V kronikách si připomínáme, že od jara 1998 jsme my, strakoničtí oldskauti, začali jezdit na setkání s táborskými OS v tomto období pravidelně.

Předtím naše návštěvy Tábora byly většinou v předvánočním čase nebo příležitostně, jako byla výstava k výročí založení skautingu nebo návštěva botanické zahrady.

Pozvánku jsme tedy letos dostali na 11. červen, rádi jsme ji přijali a vypravili jsme se jednak vlakem, a několik členů klubu volilo cestu autem.

Na nádraží v Táboře nás již očekávali bratři Vančata, Trávníček a Fulínovi s videokamerou, aby bylo zaznamenáno vzájemné srdečné přivítání. Pak jsme autobusem jeli do Sezimova Ústí a odtud pěšky do sportovního areálu. Tam bylo další vítání, naši cestovatelé auty již tam byli, takže nás hostů bylo celkem 17, ze Strakonice, Písku a Prachatic.

Po občerstvení následoval program, ne jiný nežli v minulých letech: společný nástup, vztyčení vlajky, junácká hymna, zaseknutí sekery a seznámení s tím, jak naplníme toto přátelské setkání. My jsme připravili malé překvapení pro bratra Juraje Vančatu k jeho osmdesátým narozeninám, které sice už oslavil v březnu, ale snad jej náš dodatečný dárek stejně potěšil. Firma FRED zhotovila rámeček s otevíracími dvířky, na nichž je vypalovací technikou nakreslen obrys strakonického hradu a napsaná gratulace: „Milý bratře Vančato, na stáří máš načato, smrčky stokrát posekali, Tvůj elán však nepodřáli. Strakonice volají hurá, Ty zůstáváš pořád JURA-J!“ Uvnitř rámečku je společná fotografie nás strakonických OS.

Pak jsme si mohli vyzkoušet soutěžní disciplíny, které nám byly známé i nové. Určili jsme družstva, tentokrát pětičlenná. Ze Strakonice byla dvě a za Tábor také dvě.

Obětavé tábořské sestry, kuchařky, zatím připravovaly oběd, gulášovou polévku s chlebem a navíc ještě smažené bramboráky. O ty se nejvíce zasloužila Hanka Jančíková, i když z počátku byla nešťastná, že se jí placičky trhaly!

Po obědě začalo soutěžení naostro. Obě naše družstva vedly Jany: 1. ve složení Macnerovi, Lída, Eva a Navik, který pro název družstva „Tchoři“ pohotově uvedl pokřik. Druhému družstvu velela Jana Čechová a patřili do něj Vágnerovi, Zdeněk a Olga. Potom jsme se střídali u jednotlivých disciplín, známé byly šipky, házení pytlíků s pískem na metu, trefy „hadrákem“ do otvorů v krabici, obměňená skládačka barevných čtverců a nový byl hlavolam a střelba broky z pistole.

Po skončení klání se dali do práce rozhodčí a mezitím se nám dramatická skupina OS Tábor představila scénkou „Vodník“ na motivy Erbenovy balady. Měla úspěch, který jsme odměnili potleskem. Pak bylo na řadě vyhlášení výsledků a předání diplomů. Strakonická družstva obstála dobře: 1. a 3. místo, tábořští byli 2. a 4. Nejvyšší počty bodů také dosáhli naši bratři v pořadí Eda, Zdeněk a František.

Protože bylo teplé slunečné počasí, tak jsme ani nezapalovali slavnostní táborový oheň, ale jen ohníček na opékání buřtů. Nechyběly písničky při kytarě bratra Sama.

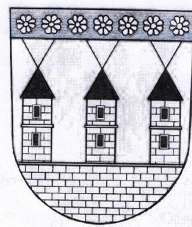
Jen jedna nemilá příhoda zkalila pěknou pohodu, dva psi se na sebe nevráživě podívali a byla z toho rvačka, ten menší, tábořský, musel být ošetřen na veterinárním zařízení a jeho zranění bylo dost vážné.

Odpoledne se nachýlilo, a tak jsme znovu nastoupili k sejmutí vlajky a ukončení hezkého dne prožitého s přáteli. Loučení

nebude na dlouho, sejdem se v srpnu u nás ve Strakonících.

Ve vlaku při zpáteční cestě domů jsme se zabývali vzpomínkami a mnohými úsměvnými příhodami uplynulého dne a cesta nám rychle uběhla.

Tradice setkání pokračuje

(červen) Z klubu oldskautů ze Spáleného Poříčí jsme my, strakoničtí OS, dostali pozvání k návštěvě a dohodli jsme se na datu 26. června 2002.

Ráno toho dne jsme se sešli na parkovišti v počtu 15 členů klubu, pěti auty jsme vyjeli směrem na Blatnou, Lnáře a po 9. hodině jsme byli ve Spáleném Poříčí. Tam nás již očekávali místní bratři a sestry před klubovnou, mile nás přivítali a pak jsme se usadili v klubovně. Sestra Fajnofka nám rozdala dárečky, malé taštičky vyrobené z barevných papírů a naplněné drobnými upomínkami a pamlsky. My jsme jim s dárky od nás zároveň předali pozvání na setkání klubů OS k nám do Strakonice, které se uskuteční 19. srpna.

Pak jsme při občerstvení besedovali a vzpomínali, další program byl připraven po obědě. Oběd se však protáhl vinou pomalé obsluhy v restauraci. Takže ke 14. hodině jsme jeli auty na chatu sestry Máří k rybníku Hvížd'alka. Počasí bylo krásné slunečné a teplé, tak lákalo ke koupání. Ale nevyužívali jsme tuto možnost. Věnovali jsme se soutěží, které pro nás vymysleli naši hostitelé. Dvoučlenné hlídky měly za úkol vyrobit koště z prutu a trávy, pak na něm proběhnout cestičkou mezi stromy a na nich nalézt písmena, která dala větu, s koštětem pak předvést tanec, dále jsme cvrnkali kuličky do důlku na čas. Pak jsme si tahali různé otázky a odpovědi na ně byly hlasováním hodnoceny. Za největší počet hlasů byla vyhlášena sestra „Miss

Sympatie“ a bratr „Sympat’ák“. Můžeme se pochlubit, že obě tyto soutěže jsme vyhráli, my Strakoničtí, a rovněž v disciplínách „Čarodějny let“ a „Kuličky“ jsme obsadili první tři místa. Dostali jsme diplomy a pak jsme poseděli kolem ohně a zpívali.

Odpoledne uteklo, ještě jsme posvětili opečené buřty na ohni, popili kávu a pak jsme začali pomýšlet na loučení. Byl to zase hezký den, prožitý s milými přáteli a věříme, že ne poslední. Vždyť se opět sejdem v srpnu v naší klubovně ve Strakonících.

Nevydářená schůzka

Deštivé počasí od 6. srpna způsobilo povodně na řekách a záplavy mnoha míst Jihočeského kraje. Jedno neštěstí ale nestačilo. Sotva voda ustoupila a lidé začali uklízet škody, byly značné, a tak se opět v neděli 11. srpna spustil déšť, nepřestal v noci ani následujícího dne v pondělí. To už se stávala situace hroživou. Byl vyhlášen nejvyšší stupeň povodňové pohotovosti, začaly se stavět hráze z pytlů naplněných pískem a s obavami jsme všichni sledovali stoupající hladiny řek. U nás, ve Strakonících, byla dravější řeka Volyňka, odpoledne dosahovala téměř k mostu. Televize místo programů vysílala stále povodňové zpravodajství.

Schůzku jsme měli mít dnešního dne 12. srpna, dříve měla být ještě konečná zkouška na program klubového setkání, které jsme tak dlouho připravovali na příští pondělí 19. srpna.

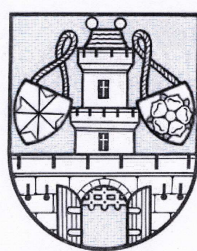
Angličtí přátelé, skauti Fay a Mike podle úmluvy opět přijeli z Tábora k Václavíkům a tam bylo dohodnuto, že schůzka v klubovně nebude, abychom přišli raději k nim. Ale dostavily se jen dvě sestry, protože někdo nebyl telefonem k zastížení a někdo už měl problémy se zátopami kolem svého bydliště.

Hospodář našeho střediska a několik členů byli ještě kolem druhé hodiny odpoledne v klubovně, vypnuli elektrický proud, sestra Jana prozíravě vzala ze skříně kroniky a pak odešli v naději, že se snad voda přes hráz z řeky nevylije; ale byla hlášena přívalová vlna. Já jsem se sešla u klubovny s bratrem střediskovým vedoucím před 17. hodin. Nevěděla jsem, že schůzka v klubovně nebude. Když nikdo další nepřicházel, posléze jsme odjeli a také jsme doufali, že voda přes hráz nestoupne.

Druhý den jsme se ale dozvěděli, že se tak přece jen stalo. Byla zaplavena i přístupová stezka po hrázi a prostranství před budovou kluboven bylo jedno jezero; do místností se dostala voda do výšky více než půl metru.

Naděje na klubové setkání tak spláchla voda a museli jsme je odvolat. Ve středu pak začaly práce v klubovnách na odstraňování škod a bude trvat hodně dlouho, než bude všechno uvedeno do pořádku.

Výlet u dešti

Na středu 7. srpna jsme v klubu OS Strakonice domluvili výlet s našimi přáteli oldskauty z Anglie, kteří v naší republice tráví už podruhé svoji dovolenou. Program byl stanoven na návštěvu chalup a chat našich členů v blízkém okolí Strakonice, také jsme se chtěli podívat k magickému Božímu kameni a k lesním jezírkům, kde všude rostou houby; ale dopadlo to trochu jinak.

Už v úterý odpoledne a pak večer začalo pršet, liják neustal ani v noci, a tak jsme pak ráno vyhlíželi zamračenou oblohu v naději, že 9. hodina rozhodne. Rozhodla, ale ve prospěch dalších proudů vody.

Dohoda ze schůzky zněla, že se pojedje za každého počasí, a tak po půl desáté

Angličané Fay a Mike přijeli z Tábora, kde jsou po dobu dovolené ubytováni. My z klubu jsme se sešli v menším počtu než bylo domluveno a také trasu výletu jsme museli pozměnit. Vynechali jsme návštěvu chatařů v oblasti nazvané Soví údolí, cesta byla pro auta špatně sjízdná, jeli jsme do vsi Tažovická Lhota, kde mají chalupu Kubíčkoví. Ti už nás očekávali, pohoštění bylo na stole, v kamnech zatopeno a my jsme se pohodlně usadili. Asi po dvou hodinách jsme za stálého deště opět vyjeli, když předtím jsme si museli odpustit pěší procházku k Božímu kameni. Také rozhled do kraje byl deštěm zamlžený, a tak bylo škoda, že naši přátelé nemohli vnímat tu krásu šumavského předhůří.

V další vsi, Vojnicích, jsme zaparkovali u chalupy sestry Jany a byli jsme přivítáni v prostorné obytné místnosti také jejím manželem, s nímž si nejvíce pak popovídal br. František, protože oba mají společný zájem – myslivost.

Místo opékání špekáčků na ohni byl zase program změněn a špekáčky přišly k chuti naplněné zeleninou, kořením, zapečené na tuku s cibulí a podlévané pivem, výborný recept!

Káva s bábovkou a jablečnými řezy, chlebičky s pomazánkou završily hodování. Jen škoda, že jsme nemohli vydat nabyté kalorie turistikou v kopcovitém lese nad chalupou Václavíků, kterou si také Fay a Mike prohlédli.

Pršet nepřestávalo, a tak jsme se museli vydat na zpáteční cestu, aby angličtí přátelé dojeli do Tábora za světla. Rozloučili jsme se s tím, že oni ještě v pondělí přijedou na naši schůzku.

Schůzka u sestry Věry

(Červenec) Když jsme na schůzkách navrhovali programy další činnosti, pozvala nás sestra Jehličková, abychom

přijeli do Strašic k ní na návštěvu, neboť tam má své druhé bydliště a v případě příznivého počasí bychom se mohli vykoupat na tamním koupališti. Domluvili jsme se na pondělí 22. 7.

Brzy odpoledne jsme jeli auty: Macnerovi, Vágnerovi, Václavíkovi, Kubíčkoví, Lída Urbanová a já, Hermanová. Jana Čechová přijela později. Počasí se trochu pokazilo, ochladilo se, takže na koupání nebylo ani pomyšlení, spíše jsme vytáhli svetry a bundy.

Věra už na náš čekala a pozvala nás do bytu, kde měla nachystané pohoštění v podobě houbové kulajdy. My jsme se ale nejdříve rozhlédli po vkusně upravené zahradě s jezírkem, v němž má dorůst úhoř, který ale zatím vypadá jako bílá žížalka.

Kulajda byla výborná a pak následovalo další hodování, koláče s ovocem, jež napekla nejen Věra, ale další přivezly Maruš a Dáša, aby byly zákusky ke kávě. Tak jsme se usadili a ani se nám nechtělo jít ven a zkoušet naše scénky, které připravujeme na klubové setkání.

Přece jsme ale později na zahradě opekli špekáčky na ohni a potom jsme se znovu uchýlili k pohodlnému posezení v pokoji a dalšímu „schůzování“ u čaje. Kdo měl ještě chuť, mohl si dát rajčatový salát nebo obložené housky.

Rozloučili jsme se kolem 20. hod. a zpáteční cestu jsme zvolili na Kraselov, kde jsme ve velké ohradě viděli hodně jelení zvěře a také pštrosy, které tam majitel farmy chová.

Herma

Z 37. KLUBU OS LEDEČ n/S

Kutnohorské reminiscence

Opět setkání na „Skautských reminiscencích“, na akci, kterou už tradičně pořádá kutnohorský klub oldskautů. Tam se setkáváme, ti, kteří třeba celý dlouhý rok

neměli příležitost, až na výjimky, mezi které patří „ORLOVY“, setkat se a ujistit, že jsme ještě tady.

Pro nás, Leděčáky, to bylo významné setkání, protože jsme se tam potkali s naším bývalým členem z let 1945-50, účastníkem našich táborů na Slovensku v Handlové a legendárního „borůvkového“ na Šumavě. Však i zavzpomínal na společné bydlení s Donem: „...Don, kvůli jeho stylu bydlení ve stanu jsme často prohrávali v soutěži pořádku...“. Bylo velké překvapení na obou stranách a my získali příslib, že na naši příští schůzku přijede do Ledče spolu s dalšími bratry. On pro nás stále zůstal Anděl, jako dávno dřív.

Ale teď už k letošním „reminiscencím“ v Kutné Hoře: většinou staří známí a pravidelní účastníci z let minulých, a doufejme i těch budoucích. Zahájeno pokřiky, pak veršované přivítání, krátké příspěvky hostů a velice milé zazpívání vlčácké dvěma přítomnými vlčaty. Na to navázal sborový zpěv přítomných s doprovodem tří kytar. Ostatně zpěvu pak bylo hodně, kytaristé neúnavní. Také zprávy z klubů, oddílů OS, středisek. Rady pro příští tábory i takové, jak vycházet s neustále přísnějšími a složitějšími předpisy.

Nelze přejít zmínku o bohatém pohoštění, muselo stát spoustu času i peněz a práce s přípravou. Moc hezké klubovny v patře „Přístavu dobré naděje“, inspirující prohlídka. Hodně se fotografovalo na dvoře pro kroniky i osobní archivy, čas byl také na procházku krásným městem, počasí vynikající.

Odpoledne se postupně loučíme, jak komu odjíždí vlaky, či nutí velké vzdálenosti, Karviná, Bystřice nad Pernštejnem ...

Odvážíme si ale velký dar Kutnohoráků: vzpomínku na vydařené jedenácté tradiční setkání, dobrou pohodu, radost i příslib do budoucna.

Setkání na Sluneční zátocce

Nedalo se předem odhadnout, kolik vyznavačů Foglarova díla, těch knížek, které provázely naše mládí, inspirovalo je, těšilo i zajímalo, se sejde na prvním a do budoucna snad tradičním setkání u památníku Jaroslava Foglara – Jestřába na Sluneční zátocce u Ledče. A sešlo se nás na výzvu uveřejněnou ve Skautingu ke dvěma stům – ze všech možných koutů republiky. Přišli staří, mladí, vzpomenu skauty z Brna, členy Sdružení přátel JF, skauty z Čáslavi, Havlíčkova Brodu, Štětí, Lovosic, Světlé, abych alespoň některé jmenoval. Ostatní ať prominou.

Louka, naštěstí včas posečená majitelem, který si též přišel zavzpomínat na Jestřábovy tábory, hostila už od předchozího dne první účastníky. Někteří prošli Stvořidla, proslulý „Rejžák“, v noci za tmy a přece Sluneční zátoku i potmě našli. Zdali potkali cestou Zelenou příšeru nepřiznali.

Mnozí si přinesli s sebou knížky, Tábor ve Sluneční zátocce, Hoši od Bobří řeky ... a pátrali po místech, o kterých byla v jejich kapitolách zmínka. Je vhodnější způsob jak uctít dílo spisovatele?

Celá akce začínala už dopoledne prodejem upomínkových předmětů a jedinečných dopisnic i obálek s přetiskem a příležitostným razítkem ledečské pošty k datu tohoto setkání, k výročí nedožitých 95. narozenin Jaroslava Foglara. Jistě se stanou vyhledávanými od skautských sběratelů i filatelistů.

Nechyběl zpěv skupin i jednotlivců, i to patřilo k programu. Ten začínal hodinu po poledni před památníkem vzpomínkovým vyprávěním bývalých členů Foglarovy „Dvojky“, účastníky některých jeho táborů. Objevil se znenadání i veliký železný „ježek v kleci“, se kterým se zájemci rádi dali pro upomínku fotografovat před

památníkem. Vyměňovaly se vzájemně adresy, podepisovaly kroniky i skautské deníky, a kdosi si všiml, že nad Sluneční zátokou stále krouží káně lesní, kdoví, zda to nebyl vyslanec Jestřába, který nám tak poslal svůj pozdrav ze skautského nebe.

Ptal jsem se sám sebe i některých přítomných, zda se setkávání na Sluneční zátoce stane tradicí do budoucna. Jestřáb

by si to zasloužil.

Doubravka po dvaatřicáté

Rozkvetlá Chotěboř. Silnice od nádraží vede podél zahrad, kde právě teď kvetou třešně. Však jsme se na tu bílou nádheru těšili celou cestu vlakem od Ledče a zvláště pak údolím od Brodu k Chotěboři. Za říčkou Doubravou tak putujeme rok co rok, letos to je už po dvaatřicáté. Říkáme jí „Doubravka“, trochu ze známosti, důvěrně.

Ten obrázek krajiny se za léta příliš nezměnil, zato lidé, bratři a sestry, či přátelé, kteří s námi chodívali, nebo ještě chodí. Dnes už i děti těch, kdo před léty s námi začínali jako členové skautského oddílu. Věrní ...

Počasí se letos opět vydařilo; takové období stálého počasí mezi časem dešťů a zimavých dnů. Od rána modrá obloha slibuje pěkný den. Jenom tu chvíli, kdy procházíme silnicí od nádraží k lesu, na nechráněné rovině, ještě zastudí chladný vítr. Sotva ale dosáhneme údolí, chrání nás les a slunce začíná pěkně hrát.

První zastávka je u mohyly z kamení. To skauti z Chotěboře mohyly založili „všem věrným“ a ta svědčí o tom, že věrných, kteří přicházejí přiložit svůj kámen, je stále dost. Na blízké louce stávalo kdysi stavení, Hořejší mlýn, kterému na vodní kolo náhon přiváděl čistý živel. Mlýn před lety vyhořel, zmizely i základy, jen paměť připomíná, že se tu narodil spisovatel Ignát Hermann. Je to dluh školy, že mladým to jméno už vůbec nic neříká? Vzpomínáme několik jeho románů a oni se jen rozpačitě usmívají. Nechápu?

Jdeme údolím proti proudu a máme i svoje zastavení. Místa, ke kterým se váží pověsti, jež zachytil a veršem oslavil profesor-kněz František Boštík, který učil na tehdejší německobrodském gymnáziu. Půvabnou knížku veršů nazval „U zpívajících vod“ my z ní pokaždé čteme znovu. Že to trvá už tolik let jen svědčí o tom, že nám nezevšedněla, že stále přináší pocit pohody.

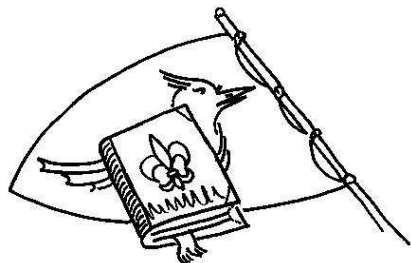
Příhody i místa, o kterých vypráví, jsou bližší tím, že jimi procházíme. Stezka je kamenitá, místy strmá, stupně z balvanů často opatřené železným zábradlím – a dole spěchá, pění se Doubravka.

Tam, kde vystoupí stezka až do vrcholků stromů, nabídne se udýchaným poutníkům pohled na čistou, zářící zeleň listnáčů, které se tu o světlo svorně dělí se vzrostlými smrky úctyhodných rozměrů i stáří. Ty chvíle zastavení dávají čas vrátit se ke knize, číst pozorným posluchačům a zavést je alespoň na chvíli od spěchu všedních dnů do pokojné pohody dne plného slunce, do světa pohádkových příběhů, které už tak skoupě nabízí naše doba a to, čím na nás doléhá.

Vracíme se zas, jak přišlo nové jaro a stromy opět kvetou. Vracíme se pro pohodu, klid a nedotčenost přírody v údolí plném pověstí, u zpívajících vod Doubravky. Už pro to její milé jméno ...

Hledání se šťastným koncem

Celý náš 37. klub OS pozorně sleduje osudy jednoho nalezeného deníku a ten příběh se nenadále rozplétá. V hledání nám pomohla i redakce Kmenových novin OS (2/2002, str. 24 „Neobvyklý nález“).

Začalo to objevením starého deníku čtyřčlenné hlídky 142. odd. z Prahy IX. z roku 1948 v jedné garáži v Ledči nad Sázavou. Ten deníček, psaný rukou bratra Evžena Tymeše – Tygra, popisuje přípravu a hledání ubytování pro skautskou „borůvkovou“ brigádu 142. pražského oddílu na Šumavě v oblasti Srní, Zelená hora, Scherlův dvůr, Prášily, počátkem července roku 1948.

Pak jsme objevili ve Skautingu č. 2 výzvu, že jeden pražský oddíl, Pražská rada Junáka, Bubenská 6, Praha 7, hledá informace pro doplnění znalostí o historii svého oddílu. Napsali jsme jim 8. 5. o svém objevu a už 13. 5. jsme měli zpátky odpověď, že: „... deníček 142. oddílu je pro nás veliký objev. O tomto oddílu již něco víme. Jsou to zatím nejpřímější doložení naši skautští předchůdci ...“.

Obratem jsme jim deníček poslali a 31. 5. bylo zpátky poděkování a zpráva o tom, jak se již pohroužili do četby. A byla dohodnuta schůzka 15. června na Sluneční zátoce, kde jsme se pak opravdu sešli a my mohli 43. smečce Vlčat z Vysočan do rukou jejich vedoucího Tom-Seta předat další náš dárek, deník rádce „el-Kara“, popisující programy každotýdenních schůzek oddílu, jejich akcí, her, soutěží i výprav z období let 48-50. Dokonce i pokřiky družiny, jména a přezdívky členů,

adresy, bodování. Radost byla veliká a deník si odvezli jako vzácnou relikvii.

Ale příběh nekončí. Na výzvu v Kmenových novinách se ozval bratr Logan, který nám doplnil informace o životních osudech a skautské práci bratra Tymeše-Tygra i zprávu o tom, že bratr již zemřel a rozloučení s ním že bylo opravdu skautské. V krojích, za účasti více než deseti skautských středisek, s vlajkami, hymnou a skautskou večerkou, jak se na bratra zcela oddaného skautské myšlenky patří.

O tom, jak se nám podařilo najít bratra „el-Kara“ snad napíše někdy příště. S ohledem na jeho postižení je komunikace s ním velmi obtížná a snad se dozvíme, zda jeden z těch čtyř členů šumavské hlídky, Karel, nebyl dokonce on sám. Vždyť by cosi i napovídalo: „el-Kara“ – Karel...

Sonny

DÍVČÍ KLUB OS

(Pardubice) Vůdkyně klubu sestra Alena Kudrnová spolu s ostatními členkami sestavuje plán náplně schůzek, které se konají 1x za měsíc. Sestry se pak podílejí na programu. Máme letos registrováno 22 sester.

V podzimních a zimních měsících chodíme na přednášky Skautské univerzity. Po dva roky, vždy v listopadu a v únoru, přichází mezi nás p. Tamchyna a vypráví nám o svých cestách po Thajsku a Číně. Vyprávění je vždy doplněno zajímavými diapozitivy.

Společně jsme byly v divadle na Rychlých šípech a bavily jsme se stejně dobře, jako přítomné děti. Samozřejmě se zajímáme o svoje zdraví a správnou výživu. Na toto téma jsme besedovaly s lékařkou, sestrou z našeho klubu. Nezapomínáme také na bylinky z našich zahrádek a na jejich

pěstování. Je to koníček mnohé z nás, takže se bylinkami vzájemně obdarováváme.

Významná data, jako 28. říjen, 8. květen, narození a úmrtí TGM a Jana Masaryka, jsme připomněly historickou literaturou i vzpomínkami Dr. A. Suma na poslední dny Jana Masaryka.

Je samozřejmé, že na každé schůzce jsme informovány o činnosti střediska, ORJ, i o zprávách z ústředí. Před tábory pomáháme v případě potřeby při opravách stanů, ušití utěrek apod. Některé sestry jsou aktivními činovnicemi a pomáhají při závodech pořádaných ORJ Pardubice.

Zpestřením naší činnosti byl společný výlet lodí „Arnošt z Pardubic“, stejně jako tradiční předvánoční i předprázdninové besedování „u kafička“. Kromě toho, co jsem uvedla, rády se vždy sejdeme a vzpomínáme na různé, hlavně veselé příběhy a zážitky z našich skautských let.

Jindra Holá, kronikářka klubu

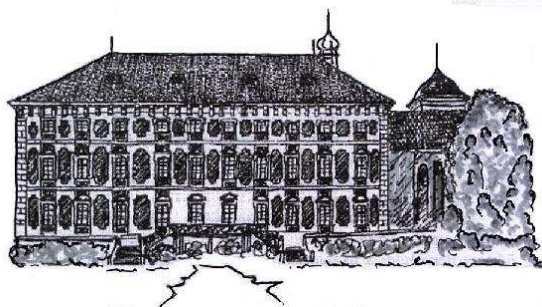
SETKÁNÍ PŘÁTEL

Dlouholetou zkušeností je ověřeno, že táborová přátelství jsou ta nejsilnější, a nemusí to být jen ve věku dětském. Dokazuje to i pro čtenáře Kmenových novin známý tábor v Pařezské Lhotě, kde se již po několik let setkávají skautští senioři z různých měst.

Mezi jednotlivými tábory je ovšem celých 12 měsíců, což je pro dobré přátele doba tuze dlouhá. A proto v březnu přijeli lovosičtí přátelé na společenský oldskautský večer do Hradce Králové a v polovině května vyrazilo šest oldskautů 1. hradeckého střediska na dvoudenní výlet do Českého středohoří. V Lovosicích v klubovně byli srdečně přivítáni členy místního klubu i přáteli z Děčína a za chvíli přijeli i přátelé z Litoměřic. Bratr Janata promítl diafilm o pamětihodnostech regionu a pak už jsme se rozjeli do turistické ubytovny v Sutomi. Slunce

svítilo, vše bylo jasně zelené a kvetlo, rozhledy byly daleké, a tak jsme s chutí zdolávali okolní kopce i zříceniny hradů na Košťálově a ve Vlastislavi. Večer jsme si zazpívali u malého táboráčku a druhý den jsme obdivovali poklady i nádhernou květinovou výzdobu kolem zámku v Libochovicích. A i tam jsme se setkali se sestrami, milá průvodkyně byla skautskou vůdkyní a v recepci nás přivítaly 2 oldskautky. Nikdo z nás Hradeckých ještě nebyl v bájné Peruci, a proto tamější studánka, zámek a věkovitý dub završily naše dojmy i nové poznatky.

Mnoho fotografií a hlavně velmi pěkné účastnické karty nám všem budou připomínat nezapomenutelné dva jarní dny. Děkujeme za ně hlavně našim lovosickým sestram a bratrům a těšíme se na ně i na oldskauty děčínské v červnu pod stany v Pařezské Lhotě.

Pam

MOJE VZPOMÍNKA

V letech 1968 až 70 jsem vedla lovosické skautky. V roce 1969 jsme neměly táborové vybavení, a tak jsme spolu s vedoucí světlušek a za přispění našich manželů našli pro letní tábor chalupu lovosické Olejny (ředitel byl kdysi skaut) na Komáří vízce, v pohraničním prostoru s tehdejší NDR. U nejmladších světlušek nám pomáhala mladá sestřička, bez skautské kvalifikace: učitelka, svobodná a hezká dívka. Jeden večer se pět nejstarších skautek rozhodlo, že si udělají bobříka odvahy. Vedle chalupy byl starý opuštěný německý hřbitov s velikým

křížem uprostřed a děvčata dokazovala svou odvahu tak, že u kříže každá zanechala lísteček se svým jménem. Vše bylo v pořádku, děvčata se postupně v klidu vrátila do chalupy. Naše mladá vedoucí se rozhodla, že též dojde ke kříži, ale až o půlnoci. My jsme v pohodě čekali u kávičky až přijde, zamkneme chalupu a půjdeme na kutě. Ale Jana (jak se sestřička jmenovala) dlouho nepřicházela. Naši muži se ji rozhodovali, že ji půjdou hledat, když se ozvalo bušení na dveře chalupy. Vstoupili dva příslušníci pohraniční stráže a mezi nimi vyděšená Jana. A bylo to zlé, začalo vysvětlování, že jde o skautské hry, že nemáme na hřbitově tajnou schránku. Naši muži museli zpět s PS na hřbitov a znova vysvětlovat papírky u kříže. Nakonec vše dobře dopadlo. Prokřehlým pohraničnickům jsme uvařili kávu i grog a rozešli jsme se v pohodě. Ale celých čtrnáct dnů, kdykoli měli tito PS službu, zastavili se u nás. Asi jim chutnala naše káva, anebo se jim líbila naše Janička.

Mogája

LIBEREČTÍ *nespí.*

Jádro klubu OS 01-Ještěd a OS 06-Vlasta tvoří bratři a sestry I. střediska, které vzniklo po r. 1945 v Liberci I za doby totality jsme k sobě měli blízko. Setkávali jsme se, abychom se vzájemně podpořili, pomohli si, radovali se, zavzpomínali, ale i mysleli na budoucnost.

V roce 1968 jsme jako skauti středního věku vedli oddíly, střediska, okresy, předávali mladé generaci svoje zkušenosti, v r. 1989 jsme již byli letití, přesto jsme se znovu zapojili do činnosti, abychom předali štafetu skautské výchovy mladým.

Nezůstali jsme však jen vzpomínajícími starými skauty. Naše ORJ vlastní chatu "Seleška" v Lužických horách. Od roku 1995 jsme se ujali její správy. Střídáme se ve službách, zajišťujeme její hladký provoz. Naši "Selešku" zná již mnoho skautů. Pobývali zde na různých kurzech, lesních školách, tábořili v její blízkosti nebo zde trávili víkendy. Je dobře známá i holandským skautům z oblasti Overijssel, se kterými ORJ spolupracuje. Chata je v provozu celoročně, takže je zde třeba stále něco dělat. Odpracovali jsme již tisíce hodin nejen při službách, ale i na opravách, od malování, natírání, spravování prádla, spacích pytlů, úklidu, údržby bazénku, vodní přípojky, sekání trávy, až po přípravu dřeva do krbu; každý dle svých možností. Míváme zde pravidelné několikadenní jarní a podzimní údržbu a srazy OS s výlety a posezením u táborového ohně a sbíráním hub. Na 28. října se scházíme u skautského "Kamene vítězů" v Lidových sadech, odtud jdeme ke "Skautské studánce" a ke "Skautské mohyle" v Rudolfově.

Rok tradičně zakončujeme v klubovně bratří z Ještědu. Bývá nás tu kolem padesáti. Všechny naše srazy jsou prostoupeny dobrou skautskou pohodou a dotvrzují, že osmý bod zákona má své opodstatnění.

A ještě z dívčího kmene.

Středisko Vlasta má v oddílech jen skautky a světlušky a jeho součástí je i klub OS. Udržujeme stálý styk s našimi mladšími sestřičkami. Pomáháme se sběrem papíru a prodejem při velikonočních a vánočních

akcích v Galerii Liberec. Výtěžek užíváme na výstavbu nové klubovny. Navštěvujeme jejich tábory, účastníme se besídek i vánočního zdobení stromku zvířátkům v lese. Podle potřeby jsme i na stanovištích při Svojsíkově závodu či závodu vlčat a světlušek.

Na měsíčních schůzkách projednáváme aktuální otázky střediska, ORJ, zajímavosti ze Skautingu, probereme články z Kmenových listů, zpestříme program příspěvky o významných výročí, různými poznávacími testy z historie skautingu, města atd. Nezapomínáme na životní výročí našich členek, ani na malé pozornosti.

Pro nás „skautkou jednou - skautkou navždy“ není fráze, ale samozřejmost. Na.svoje členství ve skautském hnutí se nestydíme, ale jsme na ně hrdé. Příkazům alespoň jeden dobrý skutek denně, povinnost, odpovědnost, kázeň a sloužím, jsme se nezpronevřily a dodržujeme je i v našem pokročilém věku.

Hana Šimonová

PRO ZAMYŠLENÍ

90 LET ČECKÉHO SKAUTINGU

Křestní list planety Svojsík

(6.6.02) Součástí oslav 90. výročí vzniku českého skautingu se stala výstavka kreseb a autorů ilustrací skautských a dobrodružných knih a časopisu Junák. Zahájena byla tiskovkou ve výstavní síni Tvrdohlavých v paláci Lucerna. Součástí tiskovky bylo předání křestního listu planety A. B. Svojsík, kterého se účastnili mimo jiné Jiří Grygar a Petr Pravec, objevitel této planety. Tiskovku moderoval Pepa Chmel z Country radia, zahájil ji Jiří Navrátil, bývalý starosta Junáka, dále promluvila Lenka Svobodová o Nadaci Jar. Foglara. Hlavní vystoupení

patřilo br. Jiřímu Grygarovi - Dřímaloovi, který nás seznámil s celou praxí vyhledávání planetek a pravidel o jejich pojmenování. Jako poslední vystoupil pan Petr Pravec, předseda České astronomické společnosti, objevitel a navrhovatel pojmenování planety č 16706 jménem Svojsík. Zajímavé je to, že pojmenování bylo přijato v české verzi tedy s dlouhým „í“. Po tomto vystoupení došlo k předání osvědčení (křestního listu) planety, které bude vystaveno v zasedací síni na ústředí Junáka mezi dalšími významnými doklady o hnutí. V krátké tiskovce jsme se dověděli několik údajů o planetce, snad tu nejzajímavější, je velká asi 3 až 4 kilometry. Česky nazvaných objektů je již více než deset, mezi nimi i Jaroslav Foglar, Opavia, Salezia, Markos, Kleť.

Galerie Tvrdohlavých je umístěna ve vestibulu bývalého kina Lucena. Po tiskovce se noříme do svých klukovských vzpomínek, ilustrací našich klukovských knížek. Jako prvé nás zaujímají kresby Zd. Buriana, kdysi člena 1. klubu OS Přátelé Vatry řečeného Burka. Prohlížíme další ilustrace od Jana Fišera a Mirko Čermáka, autorů seriálů Rychlých Šípů, Jiřího Petráčka, Gustava Kruma, Jana Černého, Bohumila Konečného, zaujaly nás také kresby Jaroslava Vraštila ryté do černého podkladu a zajímavé olejomalby J. Čecha kreslené na sololitu, nás zaujímá nejvíce malba Stínadla. Kresby byly zapůjčeny z fondů a soukromých sbírek a nebudou jen tak brzo k vidění. Kdo se přišel podívat, neprohloupil.

VELKÁ VODA

první přívál na Vavře

V televizi i v novinách je plno článků o zátopách, Malše se rozvodnila tak, že voda dosáhla 180 metrů k náměstí, ve Vltavě stoupá voda, Maugílmů ve Štěchovicích

chybí jen 6 schodů, čeká, že mu voda brzo prosákne do garáže. V Praze vyklízejí náplavky. To nás většinou nenapadlo, zda se to neprojeví na Vavříne.

(9.8.02) Kontroluji si učební texty pro LŠ OS. Před sedmou hodinou zvoní telefon, je to Čochkin, upozorňuje mě, že voda sahá již k brance Vavříny, do půlnoci tam podkládal bedny s táborovým inventářem, zejména se stany. Oznamuje, že tam půjde Pitřísek a snad někdo z oddílu. Vezmu do ruky telefonní štafetu a volám Pepiu, Járu, Zdenku, nejsou doma. Dívka mi sdělí, že mluvila s Lenkou a slíbila, že jí to vyřídí. Poříz je doma, Mauglí hlásí, že u něho ve Štěchovicích voda již začala klesat a nabízí, že bychom mohli situaci zdokumentovat. Rande si dáváme ve Zborovské u Čechie. Tak dlouho jsem na metro nikdy nečekal, 16 minut, již jsem myslil, že každou chvíli vyhlásí přerušování provozu. Nakonec vlak přijel. Mauglí musel zastavit na chodníku. Vyrážíme k Vavříne, vůz necháváme na parkovišti před Pytlounem, již dlouho nebylo tak přeplněné. Voda sahá až k okraji cesty, před Vavřínou již přetekla až na hřiště. Pitřísek je z dálky slyšet, brodí vodu s Čupou. Před brankou špičky se dá jezdit na kanoi, voda se dostala i do srubu mezi odkryté trámy sejmuté podlahy. Schod před vchodem do srubu je téměř zatopen. Na Třináctce, na Staré plavbě sahá voda do poloviny staré loděnice. Vykukují na ni záznamy o povodních z roku 1981 a 1977, ostatní jsou již pod vodou. U vjezdu na Vavřínu se schází „konsilium“ zahrádkářů, někteří zde byli přes noc, jiní dorazili nedávno. S radostí konstatujeme, že voda pomalu klesá, zatím asi o 4 cm. Mauglí pořizuje snímky. Ve svém živlu jsou prokazatelně zde žijící spokojeně kačeny a labutě. Loučíme se a přemísťujeme se na druhý břeh, parkujeme v Chocholouškově ulici.

V Rokytce chybí necelý metr k oblouku mostu. Snímky přes řeku jde pořizovat jen omezeně, vše zakrývají přerostlé keře a stromy. Ze stavidla „čouhá“ pouze horní část. Do ústí Rokytky vjel motorový člun s kameramanem nějaké agentury. Poříz nám oznamuje, že přichází kolem Bulovky. Na zpáteční cestě si teprve všimáme nově, velmi pěkně opraveného Löwitova mlýna a bývalé hasičárny. Sedáme si na chvíli v bufiku pod Zámečkem v místě původní obecní váhy a dáváme si smažený sýr k obědu. Pak vyrážíme podívat se ještě na Kampu. Tam, kde bývají jezy a dělicí stěny pod komorou jsou sotva znatelné vlny naznačující překážku, Z náplavky u schodů na Kampu vedle mostu Legií nestačili odklidit restauraci, vynesli pouze stoly a sedačky voda se prohání zbylou konstrukcí. Všude je plno lidí sledujících velkou vodu. Procházíme celou Kampou, park je v pořádku, voda je asi metr pod její úrovní. Na domě u schodů na Karlův most je v přízemí přilepena junácká lilie v trojlístku, marně pátráme po důvodu, snad je tam klubovna. Na Čertovce jsou zatopeny všechny plošiny u vchodů do domů, nad hladinou je vidět jen horní polovinu vchodů do domu, někde jsou zatopena i okna. Mlýnské kolo není v pohybu a je zatopeno téměř po hřidel. Uličkou podle restaurace U Tří Pštrošů vystupujeme na Karlův most, Procházíme Mosteckou a Lázeňskou ulicí, prohlížíme si dvory přiléhající k Vlašskému dvoru, dýchají na nás dávné věky na mnoha místech je sejmuta omítka a je vidět hrubé zdivo také původní dlažbu lze sledovat. Býval to nejstarší pražský hotel, ve kterém pobývalo mnoho významných osob, mezi nimi i car Petr Veliký se svou družinou v roce 1698. Až to zde dodělají, bude to velmi zajímavý kus města. Na Maltézském náměstí se ještě podíváme do zbytků kostele P. Marie pod řetězem, který byl postaven spolu s klášterem vedle první

české komendy řádu maltézských rytířů. V těchto místech již není vidět nic z probíhající zátopy, je zde normální turistický život, procházejí zde lidé s průvodci a mapkami a prohlížejí si všechnu tu krásu, která zde za mnohá staletí vznikla. Vracíme se do současnosti a kráčíme k domovu. Zátopy pro nás skončily beze škod.

Druhá vlna

Z minulé návštěvy Vatry v pátek 9.8. jsme odcházeli spokojeni, Vatře se nic nestalo, voda natekla, rozlila se po hřišti a zatekla mezi pražce otevřené podlahy ve srubu. Naše spokojenost, že voda klesá netrvala dlouho. Stačilo dvacet čtyři hodin, abychom pochopili, že vše neskončilo, ale naopak pokračuje ještě větší silou. Celý týden jsme s obavami či spíše strachem sledovali zpravodajství televize i denního tisku. Voda stále stoupala, odhadovali jsme výšku vody a možné následky, snažili se získat jakoukoli informaci o stavu na Vatře. Skutečnosti byly stále krutější, voda v Libni vystoupila z Rokytky a zalila postupně Židy, Elsnicovo nábřeží, v konečném stavu zalila naši Blanickou, ve výši více jak dvou metrů. Říkali jsme si, to je konec. Sledované škody s postupným opadáním vody na zaplavených územích naznačovaly, že nemůžeme čekat nic dobrého. Poříz se dostal pouze k sokolovně, kde potkal a vyfotografoval odvážlivce na člunech. Pitřískovi se podařilo od Bulovky dalekohledem zahlédnout střechu Vatry a Svojsíkův smrk mez desítkami plovoucích chat a jejich částí. Domlouváme výzkumnou expedici na neděli, v deset před zimní klubovnou v Hejdukově.

(neděle 18.8.) Cesta přes Prahu není jednoduchá, např. Gog musí autobusem do Řep, a odtud tramvaj č. 10 po Plzeňské, na Palacký most který je otevřen pouze pro městskou dopravu. Z Palackého náměstí na

náměstí Míru, kolem nádraží Žižkov a Ohradu do Libně na Palmovku. Doba jízdy téměř dvě hodiny. Před klubovnou se sešli Bráchové, Pitřísek, Gog a Poříz, Ikar a Tesák, nedorazil Mydlík, kterého týrá horečka. Po krátké poradě se pokusíme přejít ke hlídkám střežícím ústí mostu. Na dotaz, zda se můžeme jít podívat na stav klubovny a loděnice, je nám to bez řečí povoleno, přestože tam mnoho lidí úspěšných není. Nemíníme se zbytečně vyptávat a vyrážíme. U schodiště se mimo Poříze a Tesáka přezouváme do gumovek, to, co vidíme, není vůbec na polobotky. Postupujeme pomalu, nepojmenovanou ulicí k občerstvovně u Pytlouna. Již zde jsou patrné škody, v níže položených zahrádkách sice voda již nestojí, ale vše včetně korun stromů je od bláta.

Vidíme prvé chaty poškozené, zničené nebo přemístěné. Pár lidí se zde již pokouší o odstranění vzniklých beznadějných škod. Zděnda začíná zkázu dokumentovat. Nákupní taška vysoko nad chatou ve větvích stromů, Kapr uvízlý na plotě. Pitlounovi voda nadzvedla střechu a vrátila ji o metr stranou, je to bezútěšný pohled. Za zátočinou stojí tak každá druhá chata, některé se rozpadly jako z karet, jiné zmizely, asi odpluly. Docházíme v Vatře, na první pohled je to lepší, než jsme čekali, ale horší než je na první pohled. Loděnice stojí, lodě preventivně naplněné vodou zůstaly, jen jsou rozplaveny po pozemku, jedna je v uličce do zahrádek. Něčí kajak leží na střeše naší loděnice. Bývalý kuželník s klubovnými sice stojí, ale jeho střecha je zdeformována, nejvíce nad chlapeckou klubovnou, u dívčí klubovny je rám dveří jakoby vytlačen ze stěny. Srub je

celý jeho dveře byly stlačeny tak, že se z nich vylomily krycí palubky, samozřejmě, že nejdou otevřít, celý srub je posunut směrem k řece o víc jak půl metru. Voda na něm nechala stopy bahna na okraji střechy ve výši 260 cm, jak změřil Gog. Zděnda pokračuje ve fotodokumentaci, ještě nás fotí před Svojsíkovým smrkem, ten odolal, doufáme, že jej nyní z rozmáčeného podloží nevyvrátí vítr. Hromada písku zůstala jako zázrakem netknuta, jen je pokryta zbytky bláta, to stojí na celém pozemku do výše alespoň deseti centimetrů. Plechové dveře do dílny nelze otevřít, protože si sedly a rozdrtily nějakou plechovku od barvy a ta nedovoluje s nimi pohnout. Pomalu jsme schopni přemýšlet o nejnnutnějších a nejbližších opatřeních. Je nutné odstranit bahno, dokud nezaschne, uschovat lodě do loděnice, aby se nestaly kořistí pobertů. Otevřít srub a ostatní místnosti, zajistit jejich větrání a vysoušení a vyčistění. Odčerpat předpokládanou vodu ze srubu. Otevřít přístavek a zajistit jeho dezinfekci. Prohlédnout inventář a zajistit jeho usušení. Požádat Pička a Sandokana o posudek, jak zachránit co nejvíce staveb. Na středu jsme domluvili na Meteoru schůzku krizového štábu. Co nás asi ještě čeká.

ZÁPLAVY

jsou snad věčné

Povodně ohrožovaly všechna stálá osídlení kolem řek téměř každý rok. V druhé polovině 13. století se hrozba velké vody stavbou jezů ještě zvýšila. Staré Město pražské bylo vystaveno nebezpečí záplav již od samého počátku svého vzniku. Pravidelně se povodně sledují již 200 let. Ve starých letopisech jsou však zmínky o starších hrozivých záplavách v letech 1118, 1180, 1272, 1342, 1359, 1481 a 1501. Po delší přestávce přinesl velkou povodeň na Vltavě rok 1784. Extrémní povodně postihly naše území také v letech

1890, 1897, 1905 a 1907, 1997 a 1998.

- 1342 strhla povodeň Juditin most v Praze, stál na místě dnešního Karlova mostu.
- 1496 a 1784 - velká povodeň v Praze poškodila Karlův most.
- 1784 Postihla povodeň Prahu, svého vrcholu dosáhla 28. února, kdy na Staroměstském náměstí bylo půl lokte vody (asi 30 cm). a byly poškozeny pilíře Karlova mostu a vojenská strážnice, stojící na jižní straně asi v polovině mostu, se zřítily do Vltavy.
- 1824 Byly zatopeny níže položené části Prahy a vltavské ostrovy.

- 1845 Při rozsáhlé jarní povodni byla zatopena většina Starého Města, níže položené části Malé Strany a Smíchova, Podskalí, všechny pražské ostrovy a téměř celý Karlín.
- 1845 - rozvodněná Vltava zpusťovala střední Čechy a Prahu. V Praze u Karlova mostu přesahovala šířka toku jeden kilometr a evakuováno muselo být 7000 Pražanů. Průtok Vltavy, dosahoval 4500 metrů krychlových za sekundu.
- 1872 - na Berounsku byly podle kronik absolutně největší záplavy; zemřelo několik desítek lidí; některé vesnice byly úplně zničeny; voda na berounském náměstí dosahovala dvou metrů.
- 1890 - stoletá voda na Vltavě postihla hlavně Prahu, strhla tři oblouky Karlova mostu. Dvě sousoší F. M. Brokofa (sv. Františka Xaveria a sv. Ignáce) se zřítily do Vltavy. Došlo rovněž k zatopení kotelny Národního divadla. Voda pronikla na Staroměstské náměstí Při demontáži pontonového mostu u Invalidovny zahynulo 20 vojáků. Průtok Vltavy byl 3975 krychlových metrů za sekundu.
- 1896 - druhá stoletá voda na Labi v Ústí nad Labem.
- 1903 - stoletá voda se přehnala na řece Odře

a Ostravici.

▪1940 - Prahu zasáhla pětatřicetiletá voda, průtok Vltavy 3245 metrů krychlových za sekundu.

▪1954 - velká povodeň na celé Vltavě, Prahu zachránila Slapská přehrada, která byla před dokončením téměř prázdná; na Otavě stoletá voda zdevastovala město Písek.

▪1980-1981 - při povodních na řece Moravě byla zatopena i část Olomouce.

1993 - Zápavy v jižních a západních Čechách způsobily škody asi za jednu miliardu korun.

▪1996 - záplavy postihly na Moravě Bruntálsko (jeden muž utonul), Opavsko; Bruntálsko a okres Olomouc, v jižních Čechách se vylila řeka Malše a Stropnice. Škody z květnových povodní dosáhly celkem 1,8 miliardy korun; v červnu zaplavila řeka Blanice asi 18 obcí; škody asi za 1,35 miliardy korun.

▪1997 - červencovými záplavami bylo zasaženo 34 okresů Blansko, Brno, Brno (venkov), Bruntál; Břeclav, Frýdek-Místek, Jeseník; Havlíčkův Brod, Hodonín, Hradec Králové, Chrudim, Karviná, Kroměříž, Náchod, Nový Jičín, Olomouc; Opava, Ostrava, Pardubice, Přešov, Rychnov nad Kněžnou, Semily, Svitavy, Šumperk, Vsetín, Trutnov, Ústí nad Orlicí, Uherské Hradiště, Zlín, Žďár nad Sázavou. Přímo zaplaveno bylo zhruba 2,5 procenta území republiky. Zápavy připravily o život celkem 50 osob, vyhnaly z domovů na 80 tisíc lidí, z toho jich přes 10 tisíc zůstalo bez střechy nad hlavou; celkové škody přesáhly 63 miliard korun.

▪1998 - záplavy, opět v červenci, postihly území o rozloze zhruba 100 kilometrů čtverečních ve východních Čechách v okresech Rychnov nad Kněžnou a Náchod. Zaplaveny byly tři desítky obětí; šest lidí utonulo; jeden záchranář zahynul při dopravní nehodě; celkem bylo evakuováno na 800 obyvatel, celkové škody dosáhly 1,8 miliardy korun.

JAK PŘEŽÍT

Bratr Ladislav Rusek - Šaman umí posoudit situace. V současné době prožíváme následky něčeho, co je pro většinu z nás

téměř nepochopitelné. Začtěme se do jeho slov, která byla napsána ještě před tím, co proděláváme, ale která s událostmi mají souvislost.

Několik posledních desetiletí je ve znamení starosti o přežití mnoha rostlinných a živočišných druhů, a v souvislosti s celým tím navzájem propojeným řetězcem života i otázka přežití člověka jako druhu. Ekologové a „zelení“ všech odstínů mají plné ruce práce. Zdá se, že pomyslné ručičky na hodinách existence života na Zemi ukazují „za pět minut dvanáct“...

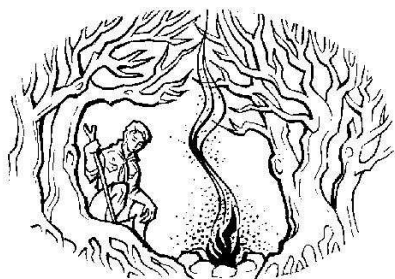
Skauting při svém častém a programovém pobytu a pohybu v přírodě se těmto otázkám také nemůže vyhybat. Zatím však častěji řeší praktickou otázku všech táborníků a zálesáků nebo i cestovatelů: jak přežít v obtížných, nebezpečných, nebo dokonce extrémních podmínkách.

U nás, v mírné, přívětivé zemi, v krajině, kde lze najít dostatek vody i potravy, dostatek stínu pod stromy i dostatek dřeva, abys mohl rozdělat spásný oheň v případě krutého chladu, v zemi, kde je poměrně husté osídlení a až na některé horské oblasti najdeš všude příbytky lidí, a tedy i pomoc v nouzi, není otázka přežití tak aktuální a tedy jí nebývá věnováno dost pozornosti. Myslím však, že přesto by u dospělejších skautů mělo být věnováno trochu místa v programu i cennému „umění přežít“; jak se zachovat při úrazech v horách, při bloudění, při cestování v cizí, nehostinné krajině, jak udržet tělesné teplo v extrémním chladu a v ledové vichřici, co dělat při proboření se na ledě, při požáru, atd.

To vše se ovšem týká jen záchrany a ochrany fyzického života, tedy těla, ale mělo by být nejméně stejnou měrou pamatováno na daleko častější a také nebezpečnější ohrožení duše! Jak se zachovat v nejrůznějších amorálních, mravy ohrožujících situacích, které přináší liberální uvolnění všech morálních zásad,

jak se zachovat v kolektivech, které často infikují člověka amoralitou a neřestmi všeho druhu.

Do umění přežít s čistou duší uprostřed tolika špatných, a přímo zhoubných vlivů dneška, patří i umění volit správnou četbu, správné autory; správné programy v televizi a v kinech, správnou hudbu atd. A není to jen úkol kněží a nějakých speciálních pedagogů! Je to nakonec problém i závažný úkol každého správného skautského vůdce a činovníka vůbec!

Ekologie

Ekologická hlediska i stanoviska, jakož i ekologicky prospěšná činnost musí mít ve skautingu stále větší místo i prostor, jakkoliv se to snad některým lidem nemusí líbit. Není skautem, kdo nedokáže myslit, a hlavně cítit, ekologicky. Velký kus práce na tomto úseku skautského myšlení vykonaly (a doufám, že ještě vykonají) některé moudré knihy bratra univ. prof. Erazima Koháka, oldskauta, který v emigraci učil dlouhá léta na univerzitě v Bostonu, po návratu na Univerzitě Karlově. Hodně pochopíme četbou jeho knihy „Zelená svatozář“.

Techніка

Auto u tábora? Budiž! Necht' je připraveno někde poblíž, za clonou křoví anebo stromů. Může zachránit život nebo nemocného. A výjimečně může dopravovat i potraviny ze vzdálenějších obchodů, nic víc. A podobně užitečný může být i mobilní telefon, proč se zříkat této vymoženosti, která může znamenat záchranu. A malé rádio, nutné informace.

ZE STARÝCH KRONIK (1)

aneb „Skaut je zdvořilý“.

Konec války a druhá renesance skautského hnutí a nás přivedla mezi skauty řady zájemců. Oddíly vyrůstaly jako houby po dešti a rostla potřeba připravovat nové činovníky. A od toho jsou tu přece lesní školy.

Šumavský vrchol Ostrý, známý též mezi domorodci jako Prsa Matky Boží, shlížel na tábor západočeské lesní školy. Vedl ji usměvavý vůdce bratr Kuneš z Domažlic. Přivedl si s sebou zvláštního instruktora. Byl to chodský kantor, už starší pán, který měl lesoškoláky zasvětit do tajů lukostřelby. Původně se v programu počítalo, že jeho instruktáž bude jednoduchá a krátká. Ale přidal k tréninku i praktickou výrobu luků, tohoto kdysi mezi skauty oblíbeného sportovního náčiní. Jeho pobyt na lesní škole se tak protáhl až do závěrečného táborového ohně. Tady dostal příležitost v jakémsi pěveckém koncertu podle přání. Vybral si jakousi chodskou písničku „Ha ty, svatyj Vavřenečku“ a všichni skauti zpívali s ním. Zpívali první sloku, druhou, třetí, při čtvrté už byla účast pěvců slabší, někde při sedmé už zněl jen sólový zpěv. Skauti tedy jen poslouchali zpěváka, který svou píseň po chodském způsobu „prolamoval“.

Po patnácté sloce už se píseň zdála trochu dlouhá, dvacátá už byla provázena pokašláváním. Protože skaut je zdvořilý; bylo těžké taktně upozornit zpěváka, že by bylo dobře produkci ukončit a pustit ke slovu zase někoho jiného. Naštěstí si sám všiml tísnivé atmosféry a asi po třicáté sloce zpěv ukončil se slovy: „Já tedy neumím všechny sloky, dostal bych se jen tak do osmdesáté, ale Jindřich Jindřich jich

zapsal sto třicet“. Osazenstvo úlevným zamručením ocenilo práci Mistra Jindřicha, výkon zpěváka i skutečnost, že věděl, kdy přestat, i když dle mínění mnohých to mohlo být mnohem dříve. Však ani dneska umění odejít nepatří k obecně běžným vlastnostem...

Sir

ZPĚVEM K SRDCI,

srdcem k vlasti (6)

říkávali naši předkové. Zpívejme cokoliv, ale zpívejme. Když už dnes neplatí „co Čech, to muzikant“, ať aspoň můžeme říci „co skaut, to pěvec“. Potom nás nezaskočí programová proluka u táboráku, která přece může mít i specifický písňový charakter s dobou trvání „dokud je co zpívat“. Skautský autobusový zájezd, to přece nemusí být mlčící nebo spící autobus, ale autobus zpívající, a cesta hned lépe utíká.

Výběr písní je jistě přímo závislý i na regionu oddílu. Morava je jistě velmi zpěvná, z českých krajů má bohatý výběr Chodsko. Připomeneme si dnes tu nejznámější.

První vyšla celá bílá,
 ha ta druhá jen se skvíla,
 ha ta třetí eště hezčí,
 to bula má znyjmjilijší.

Štvrtá vyšla jako vobraz,
 hdyž mně nechceš, hrom tě rozraz.
 Hrom tě rozraz na dje strany,
 pro falešný mjiluvání.

Sir

RŮZNÉ

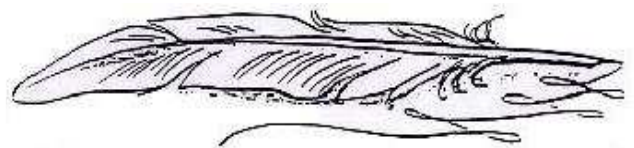
VZPOMÍNKA na Dašu

Navždy opustila v necelých 90 letech životní i skautskou stezku sestra Dagmar Skálová - Rakša, nejbližšími zvaná Daša.

Tichá, pokorná a obětavá žena, vůdkyně, nositelka medaile TGM a mnoha skautských vyznamenání.

Osud ji popřál mnoho radosti, stejně jako mnoho let utrpení.

Přes to, že většina skautů trávila své dny na táborech, přišlo se jich mnoho rozloučit do strašnické velké síně, ve které spolu s jinými stála historická vlajka Svazu skautů, čestná stráž roverů s oddílovou vlajkou, mnoho skautek, skautů a skautských činovnic a činovníků. Nad záplavou květů se sní za nás všechny rozloučili paní Naděžda Kavalírová za konfederaci politických vězňů. Slova, která pronesla, vystihují její životní postoje: „Milá Dašo, Rakšo, „muklině“, šestnáct let harcování po českých ženských kriminálech, tvrdě prověřovalo tvůj charakter. Ty, „slabá“ žena, jsi se dovedla s celou svou vehemencí postavit a odolávat silám zla a krutosti a nejen to, dovedla jsi ostatním pomáhat, povzbuzovat je, i když jsi sama mnohdy byla na konci svých sil. Kdo měl to štěstí s tebou prožít byť i jediný den, ten na Tebe určitě nezapomene“. Dále se s Rakšou rozloučil br. Zdeněk Mika - Tume za 22. středisko Šipku, a Jirka Navrátil za ústředí Junáka. Odešla tak, jak žila, vyrovnaná a v naprosté tichosti. V našich srdcích má stálé místo.

Abychom usnadnili alespoň částečnou orientaci zájemcům, neznajícím češtinu, v tomto periodiku českých skautů kmene dospělých, vytvořili jsme základní přehled o jednotlivých pravidelných rubrikách v anglickém jazyce.

Redakce

In order to make orientation in this COSG bulletin a little bit easier for those without knowledge of the Czech language, we established a basic overview on selected regular columns in English.

Editors

RESUMÉ

(The Intermittent Bulletin for COSG)

An overview on articles and their characteristics in English. Selected excerpts from articles contained in this Volume of KN.

KMENOVÉ ZPRÁVY

(COSG NEWS)

The most important information like decisions of the COSG Council. News from District Councils.

ZE SKAUTSKÉHO

světa

(From the Scout World)

- An article from the WgM No 2/2002
- The Message from Vancouver

Z KLUBŮ (Club news)

Diverse information from the OS clubs on their activities and occurrences...

PRO ZAMYŠLENÍ

(REFLECTIONS)

Works by COSG members, original articles, essays, viewpoints, scout philosophy...

Ze starých kronik (1)

(From the Old Chronicles)

Excerpts, samples and stories from the chronicles of groups and clubs.

ZPĚVEM K SRDCI,

srdцем k vlasti (6)

(SING A SONG, LOVE YOUR HOME PART 6)

It contains regular contributions on Scout/Guide songs and singing in OS clubs. Just recently, this column has replaced a similar part dealing with Scout/Guide vociferations. Example:

"Our ancestors used to say: 'Sing a song, love your home'. But the

young people at present times not only read simply a little, but also sing seldom a song. Do you think that Old Scouts/Guides cannot learn today's songs?"

RŮZNÉ

(Miscellaneous)

Invitations, notes, remembrance of important personalities, jubilees, attractions, schedule of activities etc...

PŘÍLOHY

(Inset documents)

- Brief information on the Annual Meeting of the honorable unit "Svojsikuv oddíl"
- Excerpts from the Patrol Chronicles of the 4th Old Scout Wood Badge Course organized by COSG in the Scout Base Miletin in 2002

KMENOVÉ NOVINY OS ▫ Intermittent Bulletin for COSG. Contributions to be send to the address:

Ústředí Junáka - **KMENOVÉ NOVINY, Senovážné nám. 24, CZ-116 47 Praha 1**

or to: Jiří Žáček, Vackova 1551, CZ-155 00 Praha 13 - Jihozápadní Město.

Pattern: Vladimír Sýkora. Print and distribution: Junák-TDC, Senovážné nám. 24, CZ-116 47 Praha 1

Unsalable, predestined only for use in OS-clubs.

KMENOVÉ NOVINY OS ▫ Občasník kmene dospělých. Příspěvky zasílejte na adresu:

Ústředí Junáka - **KMENOVÉ NOVINY, Praha 1, Senovážné nám. 24 116 47** nebo

Ing. Jiří Žáček, Praha 13 - Jihozápadní Město, Vackova 1551 155 00

Technická úprava: Vladimír Sýkora. Tisk a distribuci zajišťuje Distribuční a tiskové centrum

Neprodejné, určeno pouze pro potřebu klubů OS.